

Filip Vlkovič, 20 rokov

Čističi

Keď som sa rozhodol pridať do armády nečakal som, že pôjdem svetom. Ani som nečakal slávu a ani som nepodľahol propagande. A nie, Anglicko, kde máme svoje korene, nebolo napadnuté, ani nikoho hlúpo nenapadlo. Šli sme na vojnu so samotnou prírodou. Pod Európou je zem zvaná „Mor“. Ako vznikla to nikto nevie, ale niektorí to vedeli. O tých som už dlho nepočul. Toto miesto, bola obrovská bažina. Preplnená mátohami, o ktorých sa iba rozpráva sopliakom. Plná chorôb, krajina neznáma. Loď bola plná mužov. Na niektorých dopadala nevoľnosť. Smerovali sme z londýnskeho prístavu do jedného z mála bezpečných miest v Mor. Ako sme sa približovali k pevnine, cítil som ako sa vzduch zmenil. Žltkastá miazma. Smrdel ako zdochlina. Dali nám masky a povedali nech sa vylodíme.

Pravá ruka nášho kráľa: Napolion, hlavný generál a koordinátor tohto útoku. Bol to jeden z mála zdrojov informácií, čo sa presne deje pod Európou. V momente, keď ste vstúpili na breh Mor, bolo vám zakázané sa vrátiť do Anglicka. Aby ste totižto, nerozniesli nejakú chorobu. Toto na nás kričali keď sme sa vylodili, i keď na dobre zabezpečenej pevnosti. Pevnosť bola zaplúť a špinavá. Rovnako ako Anglicko. Hemžila sa vojakmi ako ja a na jej obranných múroch nás skúmali naši velitelia. Napolion, rovnako ako jeho otec, bol milovaný svojim bojiskom. A často sa ľudia nalodili, len aby videli jeho. Ten tu našťastie nebol, a neznášal som ho. Neprišlo mi reálne že by tento muž bol schopný prežiť tie horory čo opisuje. Teda, keď ich vlastne videl jak hovorí.

Boli sme zoradení, a počítaní. Štyridsaťpäť mužov malo ísť na front, tak povedali. Aby bojovali s netvormi v blate. Ja som bol štyridsiaty šiesty. Dali mi inú robotu, nazvali ma „čistič“. Hodili mi do ruky gumený oblek, masku, a postrek. „Choď do kasárne, obleč sa, a čakaj na rozkaz!“ potrebný zvyšok výzbroje som už dávno mal na sebe. V kasárni sme každý mali vlastnú miestnosť. Potil som sa v gumenom obleku. A vonku počul krik a streľbu. Čakal som hodinu, ležiaci na posteli, zaspal som. Zobudilo ma trieskanie na dvere. Otvoril som ich a vystrašil ma muž v maske, bola robená z jelenej lebky. „Nový?“, ozval sa a ja som so strachom prikývol. Z ruky mi vytrhol postrek a pripojil ho do nádrže s jedom. Zasyčalo to.

Bolo zrejmé ráno, áno, ráno, vyzeralo to tak. Učili ma ako sledovať čas skrz slnko, ale žltá miazma, ktorá nás neustále súdila na nebesiach, dovolila iba nejaké lúče svetla, žiaľ, slnko nám neukázal. Tak sme teda nastúpili do hrdzavej klietky. Ťahanú zahaleným koňom. Klietka bola pokrytá ostňami. Zničená. Keď som sa opýtal prečo. Neozvali sa. Prišlo mi že všetko išlo príliš rýchlo, tri dni dozadu som stál pred mohutným stolom, troj-bradým mužom, a teraz sedím s dvadsiatimi chlapmi. Každý v plášti a s nádržou jedu. Mali na sebe zvieracie masky. Robené z lebiek zvierat, o seba mali uviazané vetvy a mach. Vedľa mňa sedel muž v jelenej maske. Predstavil sa ako Harg. Vysvetlil mi našu prácu. Ráno, vždy o 6:30 nastúpime do klietky. A ideme za zákopy a ešte ďalej. Mor sa totižto rozširoval a striekanie jeho okrajov jedom ho drží späť. To bola naša práca. Vyskákali sme z klietky. Moja noha sa ponorila do blata. Harg ma vytiahol. Choď k miestu, ktoré nie je čierne. Ostriekaj ho jedom a choď ďalej. Toto bola naša

práca. Toto sme mali robiť päť hodín, len sa potácať po blate, striekať zem. Harg mi prekvapivo veľmi pomáhal. Ostatným som bol ukradnutý. Mor bolo zaujímavé miesto. Stromy sa hýbali, i keď nebolo vetra. Samotná zem mi pripadala, živá? Niekedy mi bolo ľúto zabiť koreň či kvet, ktorý vyrastal zo zelenkavo-žltej zemi. Harg mi hovoril, že si z toho nemám robiť veľkú hlavu. Bola to iba nákaza, rakovina a my sme boli poverení ju potlačiť. My, čistí, to, nečisté. Harg chodil hore dole a nohou prehľadával blato. Spýtal som sa ho čo hľadá. „Zvyšky.“, odpovedal. Chodil som v jeho stopách a sprejoval každú hnusobu, čo som uvidel. Zem zamrskla a sčernela. Ako keby ju to bolelo. „Aha!“ zakričal Harg. Z blata vytiahol trojitý klobúk. „Zvieratá si radi schovávajú jedlo. Aj s oblečením.“ utrel ho od blata a položil ho na moju hlavu. „Teraz si jedným z nás.“ Neviem ako, ale cítil som že sa pod maskou usmial.

Chodil som popri ňom, vysvetľoval mi dôvod masiek, dreva a machu na oblekoch. „Vieš, zver je tu dravá, keď vyzeráš jak strom, alebo zdochlina, tak ťa nechce.“ Bolo mi to všetko zvláštne. Pracovali sme asi už štyri hodiny. Päť hodín bolo maximum preto, aby sme neboli dlho vystavení chorobám Mor. Začuli sme krik. A rachot. Všetci sme sa pozreli za seba. „Jašter! Jašter!“ Jeden z mužov bol stiahnutý pod blato. Každý okamžite vytiahol pušku. Blato sa hýbalo. Obrovské ústa slizkej obludy prehrýzli ďalšieho z nás. Všetci sme strieľali. Nič to nerobilo. Harg stál pri koči a vytiahol z neho dynamit. S roztrasenými rukami sa pokúsil vytiahnuť zapaľovač, spadol do blata. Vytiahol som svoj, zatiaľ čo to naháňalo ďalších. Strelba iba odvracala jašterovu pozornosť. „Dynamit! Hoď ho!“, zakričal som na Harga.

Hodil mi dynamit. Chytil som ho do rúk a chystal som sa ho zapáliť. Predo mnou som videl muža, chytilo ho to. Trhalo to s ním ako keď pes chytí hlodavca, muž aj podobne kričal. Jaštera sekal lopatou. Jašter ho utopil v blate. Pozrelo sa to na mňa. Stál som zamrznutý. A videl som ako sa hnílý jašter rúti ku mne. Skočil. A Harg ho zastrelil, priamo do oka. Stál pred ním, strieľal dokiaľ puška neurobila prázdni „klik“. Vydýchol, „Koniec šichty.“ Nebolo koho pochovať. Mŕtvi sa stratili v bahne. Cestou do kasárni sme všetci boli ticho. A ja som premýšľal. Prečo teraz? boli sme tam štyri hodiny a nič sa nestalo. Mali sme šťastie? Alebo sme boli nenápadní? Začal som si myslieť že to vie, že to vie o nás. Mor.

Spal som vo svojej izbe, návštevy neboli povolené. Bol som otrasený a unavený. Dostali sme obed, a odpočinok. Ten sme si neužili. Zobudili nás o hodinu skôr. Naša milovaná klieťka bola nahradená veľkým vozom. Boli na ňom zavesené lopaty, vidly, a vrecia. „Toto je tá horšia časť,“ zašepkal mi Harg. Šli sme na front. Do zákopu. Nie bojovať, ale upratovať. Všade boli telá, niektoré jasne zastrelené a iný prebodnutý šablovo. „Zamorený,“ povedal Harg, keď som pozeral na paseku. „Živí - mŕtvi, bojujú za svoju zem, besne, ale žiadneho som dlho nestretol.“ Chodil som a zbieral do vaku použiteľnú zbroj, ako mi povedali. Moji kolegovia zbierali telá a hádzali ich do voza. Stúpil som do akejsi brečky. Lepila sa mi na topánky. Bol to človek. „Na to je tá lopata,“ povedal Harg. „Obludy sa radi činia.“ Blúdil som zákopmi a zbieral zbroj. Šiel som ako dieťa za cestičkou z omrviniek. V rohu som videl skrčeného muža, ako niečo hľadá na tele. Lutuje ho, pomyslel som si. „Kamoš, prepáč,“ chytil som ho za plece. A on sa rýchlo otočil. Koža zelená, oči hlboko v lebke.

Ústa boli iba holá kosť. Zamorení. Vytiahol som zbraň. A namieril mu na hlavu. Pritisol sa k stene, vyzeral jak sedliak, nemal zbraň. V očiach mu blúdila panika a jediné, čo som počul, bolo jeho hlasné vydesené dýchanie. „Prosím-prosím, nie!“ otriaslo ma, keď to prehovorilo. Moja ruka sa triasla. A svrbel ma prst na spúšti. Harg ma pomaly chytil. „Nerob to“ povedal a pomaly mi dal dole ruku. Pozrel sa na chudáka, „Zmizni!“ zakričal. Ten utekal zo zákopu. „Vo vojne sú tri typy ľudí,“ odvetil Harg, kým sme sledoval, utekajúcu mŕtvolu. „Tí čo strieľajú, tí čo strieľajú späť, a tí medzi nimi.“ Na túto skúsenosť som myslel dlho. Povedal som, že Anglicko nikoho nenapadlo. Ale možno som sa mýlil. Prečo sme teda útočili? Áno, v Anglicku boli choroby, ale nie z nich, týchto chudákov. Aj keď mi je jasné, po tom čo som dnes videl, že sú aj takí ktorí bojujú. My sme útočili na tých mŕtvych. Ale oni boli živí. Mal som divné pocity, nevedel som totižto nájsť rozdiel...

Nasledujúce ráno sme mali prednášku. Prečo to vlastne robíme. Generál obťažkaný medailami, ktoré si nezaslúžil na nás kričal. „Každý z nás sme tu v mene kráľa! Bojujeme, aby sme túto neživú rakovinu spálili!“ My čističi sme ho ignorovali. Noví vojaci stáli v rade zatiaľ čo my sme čakali na pokyny pred kasárňou. Vedeli sme ako dopadnú. Ako tí, ktorých sme zbierali včera lopatou. „Pamätajte si moji malí hrdinovia! Mor je pliaga! Mor je plný ludožravých oblúd! Plný mužov, ktorí sú dávno mŕtvi. Nedajte im lútosť, lebo vy ste tí živí! Oni sú už mŕtvi! Neživé bytosti nič netrápi.“

Nastala ďalšia šichta. Bol nový deň a ja som sa brodil v blate. Striekajúci Mor. Pod ranným slnkom zahaleným zeleno-žltou miazmou.

Bol som ďaleko od skupiny. Pískal som si zatiaľ čo som pracoval. No ale prepadol som zlozvyku, ktorý mal Harg. Hľadal som „zvyšky.“

V blate na mňa žmurkala úžasná šabľa. Ledva zhrdzavená. Bola nádherná, ako meč v kameni, pokúšal som sa ju vytiahnuť, nešlo to. Skúšal som ju chytiť nižšie, a nižšie. Až napokon k samotnej zemi. Niečo ma zbolelo, pozrel som sa na ruky. Porezal som sa. Pomyslel som na to najhoršie. Čo keď, čo keď som sa nakazil? Určite, menšia rana, to nič neznamená, nie?. Panikáril som, objavil sa Harg. Silno som stisol postrek, aby nebolo vidieť rany. „Drž,“ povedal Harg. Nasadil mi masku, bola z lebky vlka. S potom po tvári som pokračoval v práci. Mal som pocit že moje telo s niečím bojuje. Ako keby sa mi niečo hýbalo pod kožou, v žilách. Snažil som sa rozprávať z Hargom. „Čo sa stane keď sa nakazíš?“ spýtal som sa „No, už si prakticky mŕtvy nie? Tak ťa iba pochovajú,“ odpovedal Harg. „Rýchlo?“ pozrel som sa naňho. „Nie“ zasmial sa. Báľ som sa, veľmi som sa báľ. Ako som tak obchádzal strom, všimol som si kvety ktoré som včera vykynožil. Žili, vrátili sa do normálu. Chodil som okolo nich jej ich farby ma upokojovali. Pohli sa. Pohli sa a pozreli priamo na mňa. Postriekal som ich. Vedel som, že sa Mor šíri. Vedel som, že niet úniku, ale nevedel som, že takto rýchlo. Deň čo deň, mi ten humus, čo sme nazývali jed prišiel menej efektívny. Ozval sa Harg: „Počuli ste to?“ všetci zamrzli. PRÁSK. Gulka prešla cez hlavu jedného z mužov. Zhnití muži v otrhaných handrách, vyskočili z blata a mávali šablami. Zamorení, s divým krikom sa dali do boja, boli traja. Harg vytiahol pušku a začal po nich strieľať. Oni necítili bolesť. Začal som aj ja strieľať. Na mŕtvoly sa hýbali veľmi rýchlo. Jedna z nich prebodla

muža šablou. Ja som mŕtvolu strelil do hlavy, predtým než došli dvaja muži a dobodali ju nožom, pomsta. Jeden z nich ma hodil na zem. Mieril na mňa puškou. Ja som si dal ruku pred tvár. Pušku sklonil. „Jeden z nás?“ ozval sa chrapľavý hlas. Ruku som rýchlo skryl, a nemŕtveho Harg rozsekol lopatou, priamo skrz telo. „Rýchlo ku kočiaru! Bude ich iba viac.“ Bežali sme tak rýchlo ako nám blato dovolilo. Ja som bol predposledný s Hargom. Potkol som sa o handru, ktorou bol zakrytý kôň, strhol som ju. Kôň. Bol zhnitý. Nemal žalúdok iba rebrá, a hlava iba kosť. Jeho prázdne oči sa mi dívali do duše. Bol súčasťou Mor. Harg ma rýchlo odtiahol. A hodil do voza. Nášho kočiša pred nami zarezali. Harg zobral záprahy. A odviedol nás preč. Prišlo mi zle, cítil som ako ma toto miesto volá. Visel som na mreži našej kletky, pamätám sa, že som zaspal. Vedel som, že som v posteli. V horúčkach som sa zvíjal ako moje telo bojovalo s nájazdníkom. Smial som sa, plakal som, preklínal som. Počul som hlasy. Vidiny mi ukázali každého tvora. Každého červa či kvet. Videl som ako hnije mäso. Ako sa z neho rodia iné zvieratá a ako tento cyklus pokračuje ďalej.

Mor, bol živý. Organizmus, ľudské telo. My sme si mysleli že sme tí čistí, tí správni, „malí hrdinovia“. Ale my sme boli tá nákaza, tí nečistí, čo sa poddali propagande ako zombie. Možno mi tú šablu aj dala pred nos. Grcal som na záchode, tisícero hlasov išlo skrz moju hlavu. Všetko mi bolo ukázané. Celý čas sme bojovali s niečím, o čom sme si mysleli že je iba, vec. Nevedeli sme, že pomaly trápime živého tvora, ktorý sa iba bráni. Striekali sme ho jedom, ktorý nefungoval, ktorý ho iba ďalej mučil. Mysleli sme si, že to je neživé, ale bolo to živé. Cítilo to, dýchalo to,

zvįjalo sa to v bolestiach. Kričal som vo svojej izbe. A hlasy boli iba silnejšie. Zrazu stíchli. A počul som:

AKO TY MNE, TAK JA TEBE...

Ranná šichta bola divná. Nebál som sa, keď som urobil jeden krok. Ale bol som sklesnutý. Harg si to všimol a snažil sa ma rozveseliť. Vyskočili sme na skalú a pozorovali sme okolie. Pod nami sme videli našich kolegov. Nerozprávali sme sa, len sme sedeli. Niekedy iba to stačí. Dívali sme sa na ranné slnko. Uvedomil som si aké je toto miesto obrovské. Mal som pocit ako keby som sa díval na zviera. Tento moment som si zoradil v hlave, čo sa tu vlastne stalo. Prvý deň nás bolo dvadsať, dnes iba trinásť. Podľahli sme prázdny m slovám našich generálov, že my sme tí perfektní. Nikto z nás nebol perfektný. Ani ja, ani Harg, ani tí pod nami. „Milujem to tu!“ povedal Harg. „Je to miesto plné nebezpečenstva, vzrušenia, ale taktiež jedno z mála miest, čo som videl také, pokojné.“ Lahol si na skalú a potľapkľal ma po pleci. „Ani ja neviem, prečo tu vlastne som. A ani ja neviem či to, čo robíme je správne, drž si tieto chvíľky pokoja Thomas, možno budú posledné“. V posteli som už nevedel spať, bola mi moc mäkká. Nevedel som sa pozrieť do zrkadla, bol som taký zdeformovaný chorobou, že mi bolo zo mňa zle. Kúsky kože zo mňa odpadávali iba jemným škrabnutím. Mám mu to povedať? Hovoril som si. Zabije ma? Harg? Mój najlepšій priateľ, mój strážny anjel. Bál som sa, že ma opustí keď mu poviem, že už nie som jeden z nich. Zároveň som si hovoril, aký musí byť perfektný. Živý, toľký čas v tomto prekľiatom mieste, a stále zdravý. Bola to jednouchá šichta, svoj

osud som už akceptoval a smrti som sa už nebál. Vzdal som to. Prezrel som si nádherné kvety popri strome, bol už z nich celý záhon. Postriekal som ich a premýšľal, čo z nich ožije zajtra. S Hargom som sa bavil jednoducho, plne, ako keby som ho videl naposledy. Pýtal som sa na každý aspekt jeho života, prišlo mu to divné, ale akceptoval to. Svoju minulosť mi ale nechcel prezradiť. Začal som súcitiť spolu s mojimi kolegami. Náhodne sme do seba nabúrali, ako sme sa pozerali na zem, ktorú sme zabíjali. Prehodili sme pár slov a pokračovali v práci. Bol som šťastný, už som sa nebál. Anglicko som mal v paži spolu aj s Napolionom a kráľom. Rovnako ako tú žmpu a malý drevený domček, do ktorého sa už nikdy nechcem vrátiť. Akceptoval som svoj osud. Chodil som hore-dole a postavil sa na skalú. Pohla sa.

„Jašter!“ zakričal som. A tá vec ma zhodila na zem, zahryzla sa do môjho tela a trhala so mnou po blate. Počul som ako po nej strielajú a ako Harg kričí od zúfalstva. V momente keď sa my zahryzla do ruky som vytiahol bajonet. Zabodol som ju do hlavy, cez ústa. Postavil som sa, okolo mňa bol kruh tichých kolegov, čističov. Svoje veci som mal rozhádzané, čudoval som sa, prečo na mňa tak zízajú? Išiel som sa očistiť od blata, môj oblek bol roztrhaný. Moja maska zo mňa visela. Pravda mojej choroby bola na svetle. Zovrel ma strach. Ruky som dal pred seba ako ma pozorovali a Harg sa na mňa bez slova díval. Bože, ako som sa triasol. „Nie! Prosím vás, nie! Prepáčte! Prepáčte mi všetko! Prepáčte mi, že už nie som živý!“ Spomenul som si na toho chudáka v zákopoch. Takto sa musel cítiť. Bezmocný, slabý, odkázaný na modlitbu. „Tak dlho som tu bol medzi vami! Tak dlho! Len ma zahodte niekam do

blata..." Padol som na kolená, začal som plakať. „Len prosím, prosím, prosím preboha! Nechajte ma žiť!"

Harg predstúpil pred mňa. Čakal som guľku. Pozrel som sa na neho. Povraz ktorý držal jeho jeleniu masku odviazal. Hodil ju na zem, mal už iba masku ochrannú. Zakaždým som sa zatriasol, ako odopol kožené putá ktoré ju držali pevne na jeho tvári. Aj tú hodil na zem. Potom si pomaly, oboma rukami, dal dole kuklu. Tvár mal vysušenú, dokonca na ľavej časti chýbala koža, bola tam iba lebka, vlasy mal dlhé a zhnité, nemal lícne mäso. Pozrel som sa okolo seba, všetci boli ako Harg, nemuseli si dať dole masky, všetci sme už dávno boli mŕtvi. Prvýkrát, čisto a jasno, som zazrel príjemný úsmev Harga, môjho priateľa, môjho strážneho anjela.

„Teraz si jedným z nás..."

povedal, Harg...